

El buxío dos soños

↓ Andresín de Bual

Naquella esquía pasaba noites interminables: dalgúas claras, outras escuras, pero allí taba sempre, al pé del cañón, barruntando un futuro incerto. Xamáis quería pensar nel pasao, nas tardes d'outros brazos, na llúas escondidas, nel arena fina acariciando as ventás. Namáis ye quedaba úa cousa: Marina, a súa vida, el sou sol, el sou cielo... Era nel único nel que podía afincarse, porque nel demáis, nun podía máis que penar.

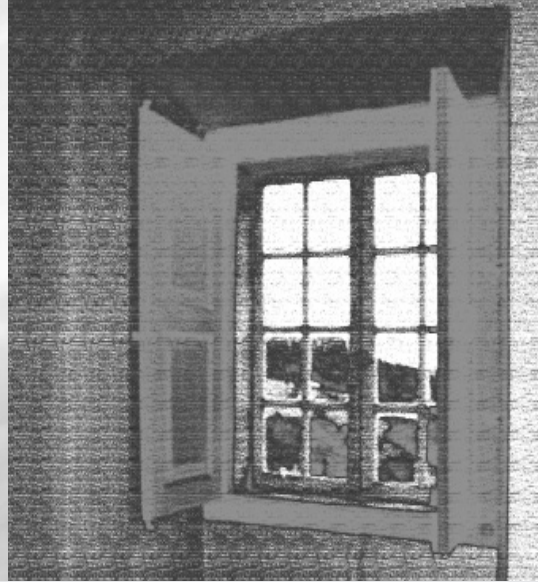
A súa casa era mui grande. Fora dos sous bolos, despóis dos sous padres y llougo, col tempo, pasou a ser d'él. Cuase nun la cuidaba: el corredor taba cocho; a cocía nun tía sillas, mesa nin esas cousas que namáis tán nesa parte da casa; el salón tía os sofás desfeitos... pero eso sí, a súa esquía de pensar, nel habitación del pico da casa, taba perfeuta. Ese sito nun debía d'ocupar máis de dous ou tres metros cuadrados en toda a casa, aunque según él, eran os xustos pra vivir. Nella tía úa mesía, úa alfombra y úa estantería. Esta última taba chía de llibros de todo tipo: dalgún de Marx, outros de Miguel Hernández y a gran mayoría d'Antonio Machado. Al fondo d'ella había un espacio nel qu'entraba úa enciclopedia entera, él dicía qu'era unde guardaba os tomos perdidos da súa vida, qu'un día queimaron y que nunca máis han de parecer...

Condo taba allí, tía medo y ás veces berraba pol-la axuda de Dios, del cual nun taba seguro si esistía. El sou amor sempre andaba cerca pra calmallo, pra dicirye que tando ella nun había por qué trembar. El rapazo sabía que cua súa compañía, el esquía escura clariaba, allumando al tempo hasta el rincón máis escondido da súa alma.

Na república qu'él mesmo independizou na gran nación da súa casa había úa serie de lleis qu'había que cumprir fose cual fose el motivo da túa entrada na zona, y a pena por incumprillas era el desterro al habitación del piso d'embaxo. Sacábalo de quicio que daquén tocase nas súas cousas, que puxesen úa mao nel estante balleiro da súa estantería y, sobre todo, que se nomase dalgún tipo de droga. Repunábalo, nun podía ouguir falar d'ellas, fíanye cayer nos llibros, ir hacia ellos y, sin canalizar el sou odio, empezar a dar garrotazos cos puños pechaos escontra el furaco da súa balda máxica, chorando como un neno de cinco anos qu'acaba de perder a sou bolo... Condo pasaba esto, allí taba Marina outra vez, arrastrando úa suave brisa pollas escaleiras al correr. Piyábaye a cabeza y apretábaya forte contra el peto, pasándoye a súa calor y os sous sentimentos. Al cachín, condo se relaxaba, susurrábaye al ovguido un orden, xa era hora de tomar as pastiyas. Él, con medo á soledá, fíalo sin pensar, partíndolas pol metá, pra que nun ye trabasen nel gorgoleiro. Condo xa taba medio durmido, el sou amor leváballo prá cama y, dándoye un chuchín na frente, desíabaye úa búa noite. El noso home, metido dentro del nío, cayía rendido despós de perder llágrimas col nerviosismo da tarde. Empezaba a viaxar nos soños: vía a súa vida nun paraíso terrenal, chen de flores y regatíos, y por ellos vía baxar nadando á súa "encantada" mirando pra él con úa sonrisa de llao a llao.

Sempre despertaba de sutaque: un día máis volvía a empezar.

Úa mañá, erguéuse encoiro, como avezaba a fer. Almorzou y foise ordenar us papeles qu'a noite an-

terior deixara tiraos nel sou esquino. Dende que pasaron as horas empezóu a notarse raro, mariaio. Pintábaye qu'as súas maos cambiaban de tamaño en cuestión de segundos: deuse conta de que nun tomara a medicación. Empezóu a berrar por ella, polla muyer á qu'amaba. Nun parecía, é máis, nun había rastro d'ella por toda a casa. Nun momento de llucidez, el rapazo pensóu en ir mirar á cómoda del habitación de Marina, cua idea de que ye puidese deixar dalgún papel nel qu'esplicase el porqué da súa fuxida. Condo chegou, aquela habitación taba balleira y nun tía pinta de que nella durmise daquén dende fía ben d'anos. Él nun lo podía crer: nun sabía lo que ye taba pasando. Marchóu correndo pral sou buxío y chorando empezóu a pensar y véuseye úa idea á cabeza que ye fía sentirse asfisiado, con medo a úa morte inmediata. El problema veu condo cavilóu sobre os últimos tempos, sobre úa hestoria d'amor qu'a él ye parecía das máis guapas: A muyer á qu'amaba, nunca chegou a existir, sempre tuvo dentro da súa mente. Ella era a idea de perfeución que sempre tuvo na cabeza y que polla necesidá de tella al llao, sintíala como daqué táctil, cariñoso, sincero y amigable. Él sabía qu'ella, fose real ou ficticia, déralo todo polla súa vida y sabendo que nunca máis la iba volver a ver, pensóu nun fin pra úa hestoria tan triste: un tomo máis pral furaco da estantería de llibros.

Asomóuse á ventá, pensando nella y na sorte que tein dalgús de sintilla al llao sin ter qu'imaxinalla y, con úa llágrima nos oyo, pegóu un berrido, chamando a os llobos y ás curuxas. Nun aguantaba máis: namáis fía us minutos que sabía qu'ella nun iba volver parecer (aunque fose en soños) y xa vía el sou mundo perdido. Retrocedéu corredor atrás y vendo qu'a ventá taba aberta corréu hacia ella.

Engalóu: seguro que chegóu llonxe...

* * * * *

Agora mesmo ta nun paraíso, con flores y regatíos, esperando a qu'ella baxe, pra qu'al chegar se xunten os llabios, fendo retumbar en todo el mundo a cántiga d'un chucho.

